

Det andet Spørgsmaal, som jeg har en vis Grund til at tale om, er Lønnings-spørgsmaalet. Der erkender jeg, at den højtærede Minister har taget alle ønskelige Hensyn, og jeg ser ikke, at der kan siges noget væsentligt imod de egentlige faste Lønninger. Jeg tror, at Etaten i sin Helhed vil være vel tjent med dem, og at Lovforslaget ogsaa inden for de specielle Lønningsklasser i visse Retninger er bedre, og at de paagældende ville være mere tilfredse med dets Bestemmelser her end med dem, jeg selv foreslog i sin Tid. — Derimod nærer jeg den største Betænkelighed over for det Tantiemesystem, som er bragt i Forslag. Det er ogsaa foreslaaet i Henhold til Kommissionens Betænkning. Det er ganske rigtigt, hvad der nævnes i Kommissionsbetænkningen, at det i mangfoldige Forhold er nyttigt, at man engagerer Personalet i Udbyttet, men jeg tror, at det kun gælder, naar der er Tale om Personale af et meget ringere Antal end det, der sorterer under Jernbanevæsenet, eller om et Personale, som kommer til at staa i et ganske andet Forhold til dem, som i det hele taget have med vedkommende Institution at gøre, end det Forhold, hvori Jernbanepersonalet staa til dem, som skulle være indtægtgivende her. Jeg erindrer, at man i Begyndelsen af Jernbanernes Historie havde nogle commis voyageurs, som havde det Hverv at rejse omkring paa Markeder og sørge for, at vi ikke lode vore Kreaturer og Heste gaa til Fods, men bragte dem til Jernbanerne. De bragte ganske vist nogen Fordel, men hvorledes en Portør, en Assistent eller selv en Stationsforvalter skal bidrage væsentligt ud over, hvad Høfligheden fordrer, til at bringe Jernbanen Indtægter, forstaaer jeg ikke. Og hvorledes han egentlig skulde vente, at andre, som han staa i nærmere eller fjernere Berøring med, skulde støtte ham i saa Henseende, naar han da ikke ved, hvorledes det gaar til rundt omkring paa de andre Stationer med Hensyn til det Publikum, som skal ernære Statsbanerne, kan jeg heller ikke forstaa. Jeg tror ikke, at dette Tantiemesystem vil tynde meget i Vægtskaalen med Hensyn til den Handlemaade, de ville følge. Den eneste Del af Etaten, som jeg kan tænke mig, at Tantiemeforholdet i Virkeligheden kan spille nogen Rolle for, aldeles bortset fra de allerhøjest stillede Embedsmænd, er Lokomotivførerne; de kunne spare ikke ubetydeligt paa Kul, og der kan vel ogsaa ved Lejlighed ordnes en hel Del paa Far-

ten, som kan komme Jernbanerne til gode. Men alle de andre have ud over den Høflighed, som skyldes Publikum, egentlig slet intet at udrette, som kan foranledige en større eller mindre Indtægt for Statsbanerne. Jeg er selvfølgelig villig til at tage dette Forslag under den alvorligste Overvejelse, og jeg skal ikke lægge Hindringer i Vejen for Lovforslaget, men jeg tror, at det er et Spørgsmaal, som trænger til en meget stærkere Overvejelse end den, der allerede har fundet Sted. — Jeg erkender ogsaa, at der med Hensyn til Pensionsspørgsmaalet er indrømmet Personalet væsentlige Forbedringer fra det nuværende, og det glæder mig særdeles; jeg skal ogsaa gøre mit til, at Lovforslaget saa vidt muligt kan komme til at ramme det, som den højtærede Minister har ønsket at ramme.

Jeg indskrænker mig til disse ganske korte Bemærkninger, da jeg, som sagt, ikke har haft Tid til at sætte mig tilstrækkelig ind i det hele store Materiale, hvad jeg antager, at man senere kan faa Lejlighed til, og jeg anbefaler Landstinget efter en alvorlig Overvejelse saa hurtigt som muligt at fremme dette Lovforslag, men da navnlig at fremme det for Lønningssatsernes Vedkommende. Der vakttes for to Aar siden en Forventning; denne er bleven næret ogsaa ved Kommissionens Behandling af Spørgsmaalet, og der er ved de Lønningslove, som allerede ere vedtagne for andre Etater, vakt en endnu større Forventning om forbedrede Forhold for Statsbanepersonalet, og der tiltrænges i høj Grad, navnlig for Underklassernes Vedkommende, at dette Spørgsmaal hurtigst muligt fremmes, selv om man i øvrigt ikke bliver færdig med hele Organisationsloven.

Madsen-Mygdal: I Gaar udtalte jeg min Glæde over, at vi nu endelig vare naaet til at faa baade Organisationen, Lønningsspørgsmaalet og Takstsagen til samlet Behandling. Det var nemlig det, vi stadig holdt paa i Jernbanekommissionen, at de tre Ting burde følges ad, og det har ogsaa hele Tiden staaet for mig som det absolut rigtigste. Det synes ligeledes at være blevet erkendt under Forhandlingerne i Gaar. For saa vidt er jeg glad ved, at alle tre Spørgsmaal ligge for, og jeg tror ikke, at det vil hindre Sagens Gennemførelse; jeg tror tværtimod, at det vil fremme den, og det er mit Haab, at det skal kunne lykkes at bringe den til Ende i Aar.